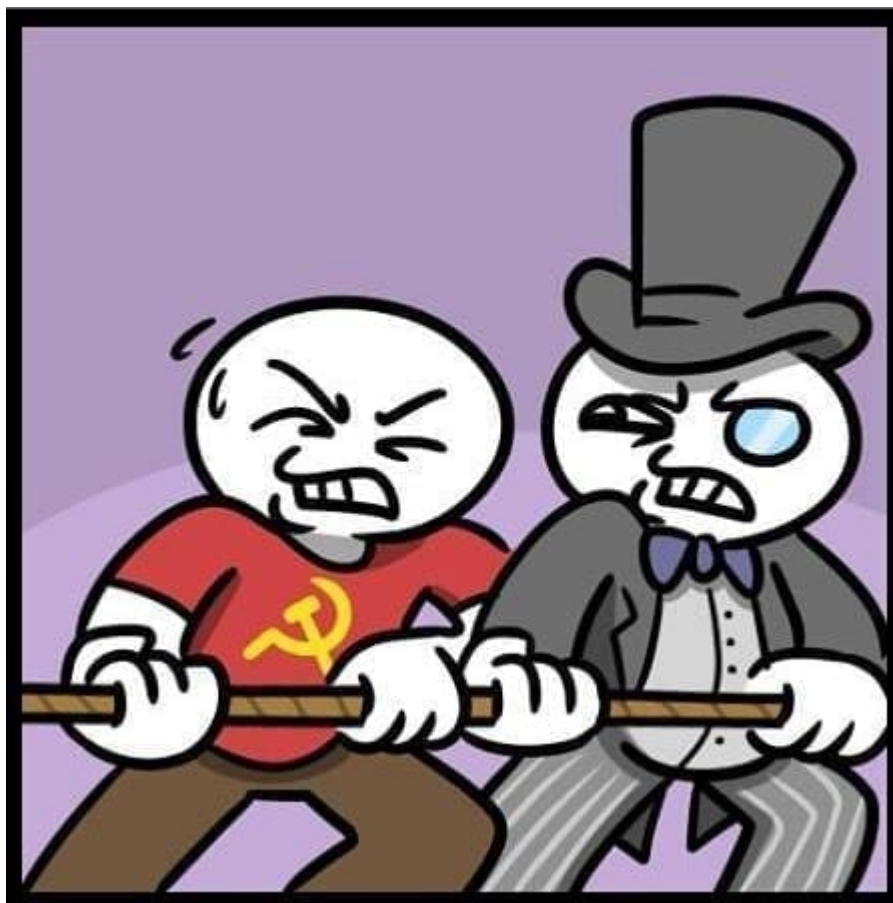

Kapitalistický stát je původní produkt buržoazního levičáctví.

Autor: Radim Lhoták

Lidstvo si ve svém vývoji prošlo již dlouhou historií, delší, než se obecně přepokládá, a zažilo rozličné režimy společenského uspořádání a zřízení. Z mnohých se poučilo, leckteré přijalo jako vzor, v drtivé většině případů však nedocenilo jejich základní funkci – totiž dopad na charakter a složení společnosti jako celku.

Hlavním kritériem pro hodnocení mocenského režimu je, jakou společnost vytváří, jaká sociální struktura a jaký charakter společenských vrstev či tříd je důsledkem jeho panování. V časech Moderny jsme si zvykli na zkreslené rozlišování mezi dvěma základními principy určujícími především způsob ekonomické reprodukce moderního státu a tvorbu blahobytu pro jeho občany. Jde o pravicový a levicový režim řízení, kdy první hledí především na svobodu podnikání a tržní mechanismy jeho samoregulace, kdežto druhý zajímá hlavně přínos pro řadové občany a jejich sociální zabezpečení, které se snaží vymáhat státními regulativy chování tržních subjektů. Dá se říci, že v prvním případě jsme svědky liberalismu lidského nabývání a v druhém případě liberalismu lidských potřeb. Právě straní osobnímu zisku a

nedotknutelnosti nabytého majetku, levice požaduje přerozdělování a spravedlivou distribuci vytvořených hodnot. Alespoň tak tomu bylo do nedávné doby.

Málokdo si však uvědomuje, že v novodobých dějinách byla první levicovou silou buržoazie. Ona rozpoutala Francouzskou revoluci a následnou buržoazní revoluci a coby průkopnická levičácká třída požadovala přerozdělení majetku feudálů. Po uzavření zrádné konspirace s evropskou aristokracií a ve fázi nástupu kapitalismu byla právě buržoazie strůjcem prvního masového vyvlastňování svobodných rolníků a řemeslníků. A teprve když získala pod svoji kontrolu veškeré rozhodující zdroje a společenská aktiva, s pompou vyhlásila nedotknutelnost soukromého vlastnictví. Následným zavedením tržního hospodářství pod ideologickým imperativem volného trhu si zajistila moc založenou na síle peněz, neomezeném vlastnictví kapitálu a tržním predátorství. Tak upevnila své dědičné panství a nastolila neofeudální režim postavený na třídně elitářském postavení kapitalistů. Nedotknutelnost současné buržoazii zajišťuje diktát zákonů a funkce právního státu, který je plně pod kontrolu všemocných finančních klanů.

Turbo-kapitalismus

Pod pláštěm **neoliberálních** doktrín volného trhu a demokracie vstoupilo lidstvo do třetího tisíciletí ve znamení konečného triumfu kupců a finančních spekulantů. Slovo byznys se stalo takřka magickým zaklínadlem zasahujícím do všech sfér podnikání i lidského života. Postupně se stále více kšeftuje, než vyrábí. Rok 2000 znamenal konec ekonomiky postavené na výrobních odvětvích, namísto ověřených výrobních postupů a hodnototvorných procesů nastoupily byznys procesy, namísto kvalitativních znaků podstaty a jejich racionálního rozlišení vystoupily do popředí iluzivní znaky povrchu, jimiž se podněcují lidské afekty a nejnižší instinkty, namísto stability a trvanlivosti se vnucuje neustálá změna, dráždivé a lidské smysly šokující inovace. Smyslem již není poskytnout odolný a praktický výrobek, nýbrž zlákat kupující na stále rafinovanější zbytečnosti.

Vývoj tržního prostředí v kapitalismu se vyznačuje stále ostřejší konkurencí. Konkurenceschopnost je potom zaklínadlem, jímž se vzývají démoni tržních sil. Trh již dávno není místem, kde by probíhala regulérní soutěž o hodnoty, které lidem přinášejí prospěch. Spíše připomíná kolbiště, v němž nenasytná monstra pohlcují nejen své slabší soupeře, ale vnucují všem ostatním svoji představu o tom, co je pro lidi nutné a potřebné, aniž by se starala o dopady, jaké to má na lidský život a jeho sociální rozměr. Jediným kritériem rozvoje je pak upevňování síly a rozšiřování tržního podílu na úkor ostatních.

Státem neřízený a tvrdými regulacemi nespoutaný systém tržního kapitalismu nutně přestává fungovat podle idealistických představ o volném trhu a postupně spěje ke zrušné formě neofeudálního útisku všech poddaných vrstev postkapitalistické společnosti.

Liberální demokracie

Demokracie západních států jsou pouhým posvěcením dané moci buržoazie lidovým

hlasováním. Při parlamentních volbách k žádné svobodné soutěži politických programů ani k principiálním změnám vlády nedochází. Skutečná změna vlády je možná pouze změnou mocenských elit, leč na Západě žádné **mocenské elity**, které by mohly nahradit ty stávající, vpravdě neexistují.

Levicovou politiku dnes nelze chápat jako autonomní projev protagonistů sociálně společenského pokroku. Ideologie levice je zhusta diktována kapitalistickým mozgovými trusty, které vnímají levicové hnutí jako nutný předpoklad sociálního smíru, ať už je dosahován spravedlivějším rozdělováním hodnot, nebo morálním rozkladem a demobilizací nižších tříd, jak to činí liberálně progresivistická „Nová levice“ a globálně řízené „Pirátské strany“. Kapitalistický stát je původní produkt buržoazního **levičáctví**.

Parlamentní demokracie nemá nic společného s demokracií jako takovou. Původně míněna jako aristokratická vláda těch nejlepších synů národa dnes představuje aristokracii naruby, jinými slovy vládu profánního výběru zástupců z řad vyznavačů resentimentu – těch nejvíce vyčnívajících při obhajobě rovnostářství, přízemních hodnot a falešných principů, v důsledku pak lahodících duchu buržoazní ideologie určené podrobeným masám. Pravda a láska v ní jedno jsou. Jinak řečeno: Pravda je pozitivní pocit uspokojení nad porážkou nároku vlády vznešenosti a ušlechtilosti nad vším nízkým, přízemním a nevydařeným.

Každá demokracie se sama zničí stranickými rozbroji, vzniklými z touhy po moci či počtách, a nepořádky, které z toho vzejdou. Není možné, aby masy lidí klidně a bez žárlivosti vytvořily vládu, která by byla schopna zabývat se záležitostmi země, aniž by se nechala ovlivňovat osobními zájmy. Proto je třeba vytvořit pevnou moc zákonů, za nimiž není již patrný žádný morální princip ani politický záměr, zákonů, které budou vymáhány nezávislými soudy, nezávislými na politice státu, na morálním vědomí společnosti i hodnotovém stavu společnosti. Takové soudy budou rozhodovat jen podle litery zákona bez vlastního rozumu a smyslu pro spravedlnost. Takový právní řád nenajde účinného nepřítele, který by ho mohl rozvrátit. Proti nepřehlednému moři zákonných opatření nebudou lidé schopni se sjednotit na rozumnějším způsobu vlády a rezignují na spravedlnost i politický plán, který by mohl něco změnit. V důsledku toho se budou jen do nekonečna přít o věcech malicherných a nepodstatných, protože plán rozbitý na tolik částí, kolik je hlav v davu, ztrácí celistvost, čímž se stává nesrozumitelný a neuskutečnitelný.

Sociální dopady

Tím, kdo nejvíce trpí buržoazně liberálním režimem **kapitalistických** států, je sama společnost. Její hodnotová hierarchie a sociální složení. Nositelem základní hodnotové tradice se po raných počátcích kapitalismu stala střední třída. A přiznejme si otevřeně – pouze díky rozštěpení kapitalistické společnosti na buržoazní vrstvy kapitalistů a revolučně naladěný proletariát. Buržoazie musela prokázat, že její privilegované postavení je zasloužené a její tržní hospodářství spravedlivé, otevřela proto okno možností pro střední a malé podnikatele, čímž dala vzniknout početné střední třídě, která se stala garantem stability buržoazně demokratických režimů. Dnes asi není třeba dokazovat, že silným motivem pro takový proces byl bouřlivý rozvoj sovětského Ruska a po druhé světové válce vznik socialistického tábora,

s nímž západní mocnosti vedly studenou válku a soutěž o to, který liberální systém je přínosnější pro život běžných lidí: **Kapitalismus** nebo socialismus? Výsledek této soutěže všichni dobře známe. Socialistický systém se pod tlakem západních kapitalistických států zhroutil. Kam se však vyvinul režim kapitalistického Západu? Buržoazní špičky ztratily veškeré zábrany a začaly realizovat svůj vlhký sen o světovládě. O nastolení postkapitalistické globální diktatury, která by jim zajistila nedotknutelnost a doživotní privilegia vyvolených nadlidí. K tomu jim dopomohla jiná okolnost, totiž postupná transformace části střední třídy na novou vyšší třídu neboli „novou buržoazii“, nebo také „bohémskou buržoazii“. Není asi třeba zdůrazňovat, že zbývající vrstvy střední třídy se postupně propadají na úroveň spodiny.

Charakter nové buržoazie asi nejlépe vystihuje ruský sociolog a historik Andrej Fursov, když píše, cituji:

Struktura třídy kapitalistů není vymezena pouze kvantitativně, ale existují kvalitativní rozdíly a čas od času se mění. V posledních desetiletích, tj. od roku 1980, se na vrcholu pyramidy světové třídy kapitalistů zformovala nová frakce, zvláštní globální elita, která je podle francouzského sociologa Denise Duclose mnohem mocnější než jakákoli jiná skupina lidí na planetě, a která, jak zdůrazňuje americký analytik David J. Rothkopf, určuje životní perspektivy pro 99% populace. Tato skupina je přímo spojena s globalizací, ona globalizaci zplodila a ona z ní také těží. Trhy uvnitř státu generují skupinu lidí, kteří mají více peněz a moci než ostatní. Bylo by proto divné, kdyby globální trhy nevytvořily mezinárodní vládnoucí třídu, u níž ekonomické zájmy jejích členů mají mnohem více společného mezi sebou navzájem než se zájmy většiny občanů z jejich zemí původu.

Rothkopf podává jakýsi „skupinový portrét“ toho, co nazývá „superclass“:

„Státní představitelé, výkonní ředitelé největších světových společností, mediální magnáti, miliardáři, kteří aktivně řídí svůj kapitál, podnikatelé – průkopníci nových technologií, soukromí investoři-akcionáři, špičky vojenské hierarchie, někteří význační náboženští vůdci, hrstka slavných spisovatelů, vědců a umělců, dokonce vůdcové teroristických organizací a hlavy zločineckých syndikátů...“

V sedmdesátých letech minulého století začalo globální přerozdělování ve prospěch vyšších vrstev a za oběť jim padly ty skupiny obyvatel, které byly na vzestupu v letech 1945-1975 – střední vrstva a špičky dělnické třídy. Úder proti nim, stejně jako proti části „staré“ buržoazie, byl veden z úrovně, na níž si nikdy nehrály a proti které neměly zbraně – nadstátní, nadnárodní, globální. Není náhoda, že americký sociolog a historik **Christopher Lasch** výslovně zdůraznil, že vzestup nových elit spojený s denacionalizací podnikání, při níž povinnosti zůstávají pouze ve vztahu ke svému šéfovi (lhostejno, ze které země pochází) a ke

své vrstvě (a ne ke své zemi), úzce souvisí se světovým úpadkem, nebo přesněji podkopáním střední vrstvy.

Zbohatlická luza

Nová vyšší třída a vyšší střední třída stále více přijímají a ve skutečnosti již přijaly ve svém modelu chování, v módním oblečení a ve slovním vyjadřování emocí to, co je charakteristické pro americkou spodinu z nižší třídy a z podtřídy, zejména pro její černý segment. Dodávám, že do tohoto způsobu myšlení spadá multikulturalismus, politická korektnost, zdůrazňování práv sexuálních menšin atd. Podobné programy neplní pouze třídní zadání nejvyšší mocenské elity, ale je také výrazem či kamufláží vulgarizace kultury vyšších tříd a jejich ztráty kulturní hegemonie (srov. šíření východních a v podstatě anti-římských kultů v pozdním Římě).

Nelze nesouhlasit s verdiktem amerického sociologa Davida Brookse **Bohémská buržoazie**:

„Ty nejvíce zvířecké záliby se dnes podávají v rafinované omáčce uvařené z manuálů, z video učebnic a z časopisových článků napsaných lidmi honosícími se váženými akademickými tituly. Dnešní Markýz de Sade ani nemyslí na to, že by vytvářel dílo popírající morálku puritánské společnosti. Oni nepotřebují bourat konvenční normy. Naopak, mají tendenci vydávat se za společnost normálních lidí...“

a zvrácenosti a úchyly uvádějí jako normu.

Monetizace (nastolení vlády finančního kapitálu a „pánů peněz“), která podržela kapitalismus po dobu padesáti let (to znamená po jednu až dvě generace), zahнала tentýž kapitalismus do slepé uličky. A za ní zeje propast. V tomto ohledu je nová buržoazie terminátorem kapitalismu, popravčím jeho i sama sebe. Nyní je důležité pokusit se nepadnout společně s nimi pod gilotinu historie a pokud možno se vyhnout nutným sociálním otřesům v jádru kapitalistického systému, při nichž se do jednoho varného kotle slijí třídní, rasové a náboženské konflikty.

Nejpravděpodobnějším směrem vývoje nové buržoazie bude její sociální degradace, jak tomu bývá vždy v případě uzavřených skupin, a kapitulace před během života, v konečném důsledku před nižšími třídami, k nimž bohémská buržoazie přestává být konstruktivní menšinou, protože nejenže ztrácí kulturní hegemonii, ale přejímá a napodobuje subkulturu nižších tříd. Dalším logickým krokem následujícím po bohemizaci buržoazie bude její barbarizace či klackovitost. Zde můžeme říci, že za soumraku kapitalismu, v jeho smrtelné hodině, se systémová spodina, která zrovna také nevyvolává sympatie, stejně jako systémové špičky (hra byla rovná – hráči byli dva...), chopí vůči nové buržoazii odvety. Pravda, tato odvěta bude podobná spíše poslední plavbě, šílenému letu „opilé lodi“ Arthura Rimbauda – „mezi zvratky, žlučí a vaky vína“. Konec citátu

Liberální apokalypsa

Společenský rozklad na bezprizorní vrstvy atomizované spodiny a elity degradující na lidský odpad je typickým příznakem úpadku civilizace v posledním stádiu demence. V takovém procesu stárnutí se dnes nachází celý Západ, přičemž jeho politické elity se chovají jako umírající, který si neuvědomuje závažnost svého stavu, a proto trvá na tom, že vstane z postele přesně v okamžiku, kdy ho opouštějí síly. O našich politických elitách deroucích se do vládních křesel to platí dvojnásob. Nelze se potom divit, že v rámci ohlášených politických změn k utišení nespokojených voličů nahradí ve funkci premiéra panovačného vzteklouna úlisný maňásek a do křesla prezidenta země zasedne namísto senilního ožraly motorový kaprál povýšený na generála. Přitom nikdo z nich nemá politickou váhu, ani co by se za nehet vešlo. Vše se odehrává v rámci rotace kádrů z řad patolízalů, kariéristů a nestoudných hochštaplerů. Jedna nicka vedle druhé, na něž historie pohlédne pouze jako na deviantní kreatury lidsky upadlé doby.

Příznakem současné doby je znečištění – na fyzické, psychologické a intelektuální úrovni. To, co bylo dole, přechází nahoru, nevědomé je viditelné, a zde člověk ztrácí veškerou schopnost volby a rozhodování. Je to převaha planých úst a pohlaví, při níž dochází k potlačování inteligence a lidství. Je jasné, že prožíváme opak toho, co konzervativní filosofie nazývá „organickou tradicí“.

Podle platónského pohledu na lidskou společnost má každé organické společenství podobnou strukturu jako ustrojení člověka. Na vrcholu vládne Nús – rozum v podobě duchovních – kněží, žreců, volchvů určujících smysl, hodnoty a cíle společného směřování. Hned pod nimi se v sociální hierarchii nacházejí vládci, válečníci a strážci zosobňující Thymos – srdnost a morální odhodlanost k záštitě vydobytých hodnot, na nejnižší úrovni pak figurují hospodáři uspokojující Epithymétikon – žádosti obce a potřebu materiálního zabezpečení všeho lidu. V indických védách jsou to tři hierarchické varny bráhmanů, kšatrijů a vaišjů. K tomu je nutno poznamenat, že společnost Tradice vždy hleděla na to, aby poslání uvedených vrstev naplňovali lidé k tomu vhodní a vycílení. Ne každý může vládnout, a ne každý dokáže efektivně hospodařit.

Řečená struktura organické společnosti byla současnou západní civilizací zcela potlačena a ve své podstatě obrácena ve svůj rub. Aldous Huxley má pravdu, když píše:

„Současná historie je děsivým dokladem toho, co se stane, když političtí vůdcové, obchodníci nebo třídně uvědomělí proletáři si přivlastňují funkci bráhmanů, tj. vytvářet životní filosofii; když lichváři diktují politiku a debatují o míru a válce, a když kastovní povinnost válečníků je vnucena všem, bez ohledu na jejich psychofyzické založení a poslání.“

Přirozená organizace lidí je odrazem konzervativního pohledu na svět, který nevymýšlí spekulativní teze o lidské svobodě, ale snaží se nahlížet lidskou společnost z hlediska

universálních principů stvoření a jeho vyšších zákonů, přičemž poznání těchto principů nachází ve zkušenosti a moudrosti celých generací předků. A moudrost našich předků hovoří o aristokratické dělbě moci a odpovídajícím hierarchickém uspořádání společnosti.

Aristokratická dělba moci nezná rovnost mezi lidmi na jedné straně, ani dualismus v podobě buržoazní supertřídy a nerozlišeného zbytku bezmocných, byť rovnoprávných jedinců na straně druhé. Konzervativní společenský řád rozeznává mnoho úrovní moci a svobodných stavů, které řadí do různých forem vzájemné spolupráce, vyváženého podílu na trhu a vlády přirozených autorit.

Z daného tradicionalistického pohledu je nutné přiznat, že současná společnost je na hony vzdálena organickému uspořádání a jakákoli náprava daného stavu věcí může být uskutečněna pouze osvětou a výchovou všech vrstev společnosti na dlouhé cestě přerodu mnoha generací. Naše budoucnost je dnes v rukách zloduchů, kořistníků, příslušníků kulturně i finančně zkorumpované bohémské buržoazie a kapitalistických špiček Západu. Jim pranic nezáleží na našem prospěchu a planetu si chtějí uchránit jen sami pro sebe bez ohledu na milióny obětí, které mají zakalkulovány ve svých plánech na ovládnutí světa.

Psáno pro Délský potápěč.